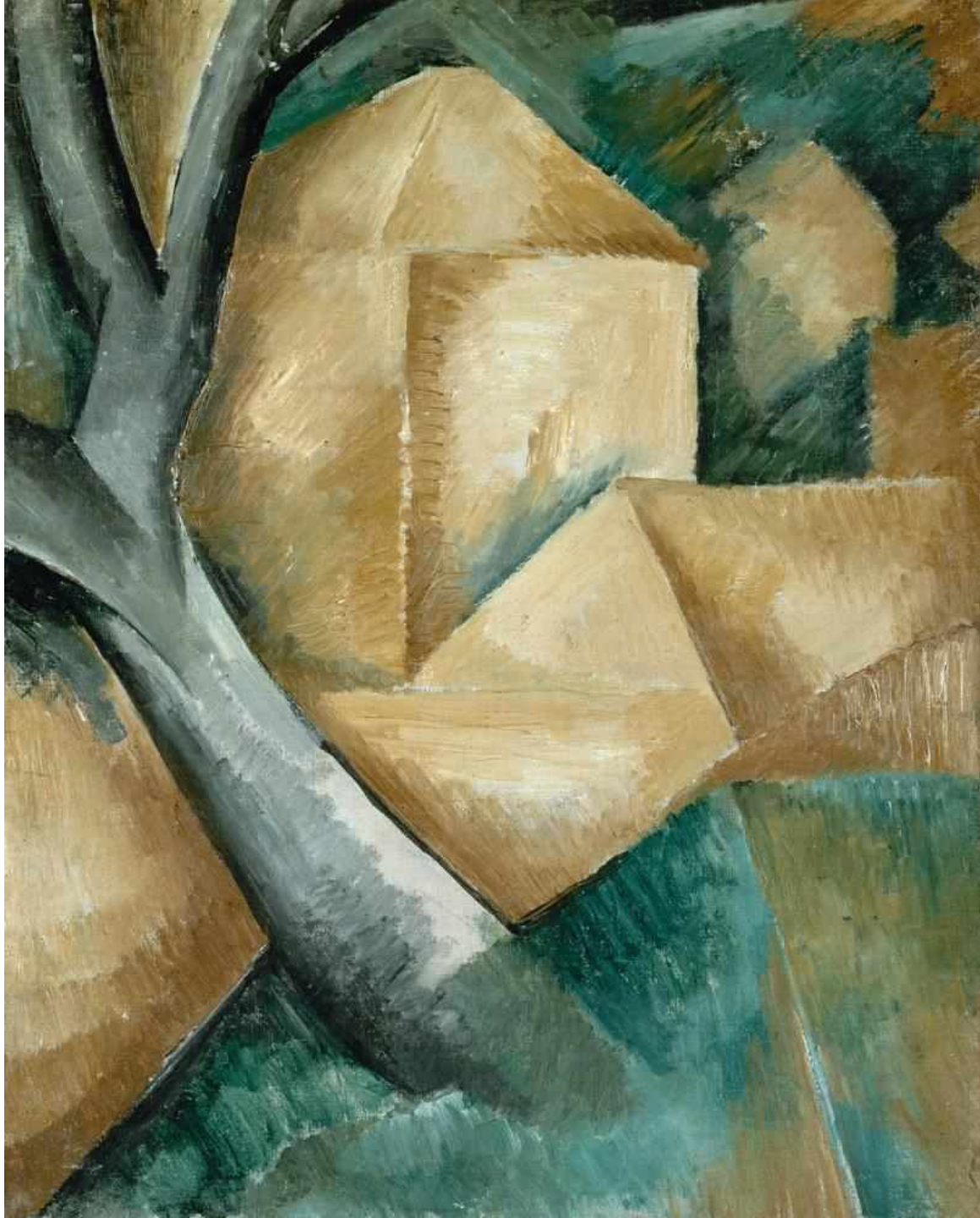
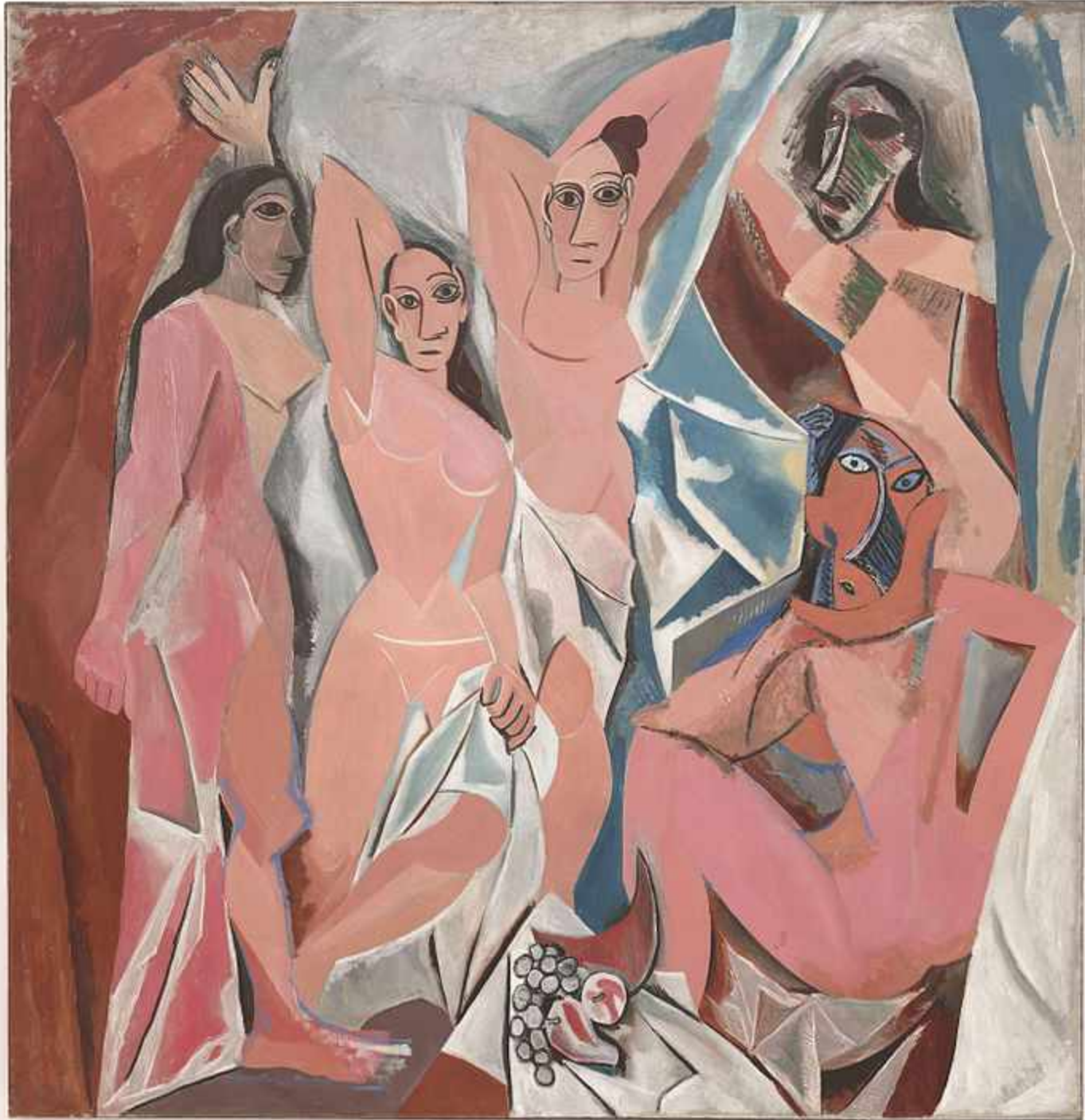

Κυβισμός

Σεζαννική εποχή

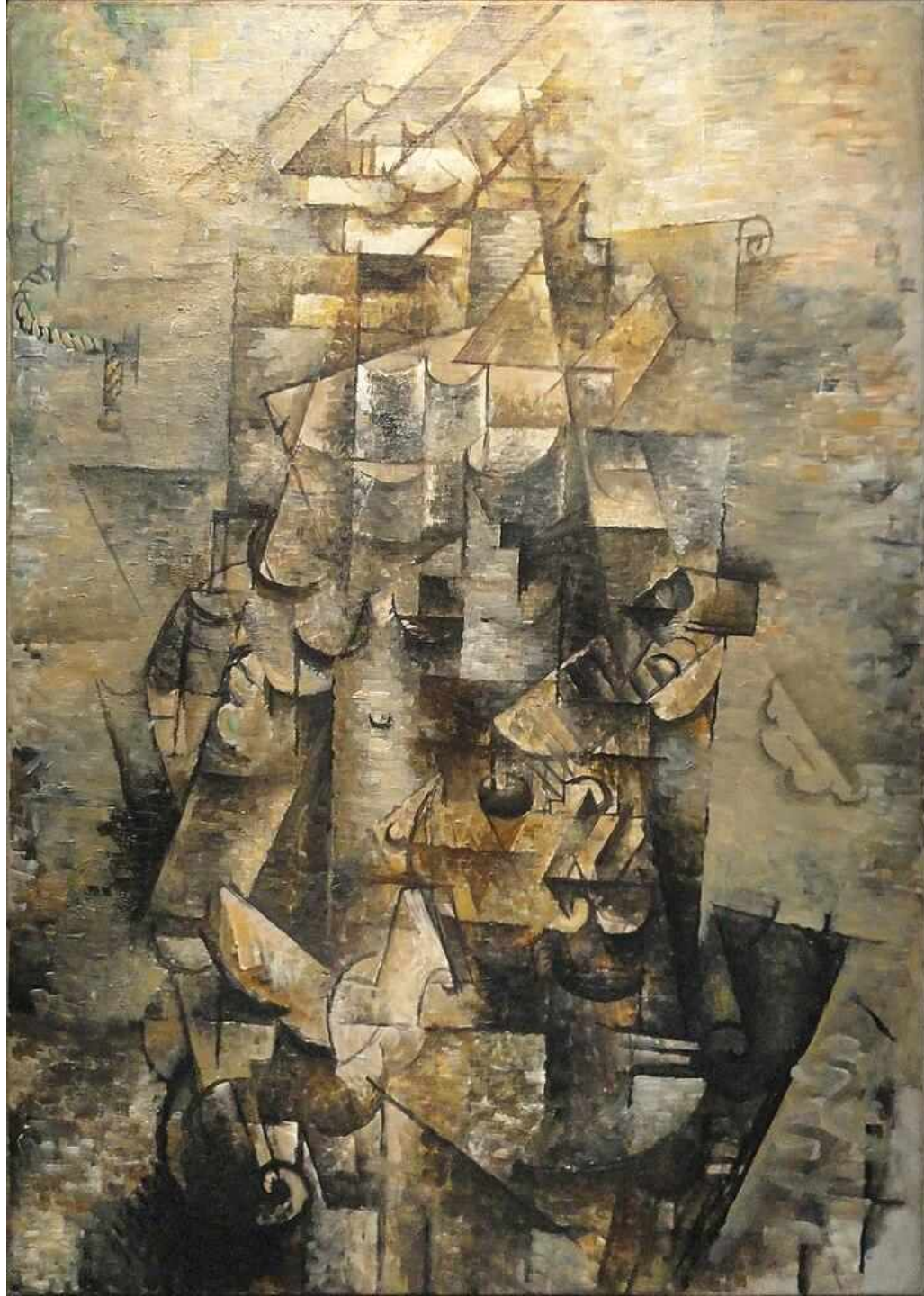
Αναλυτικός Κυβισμός

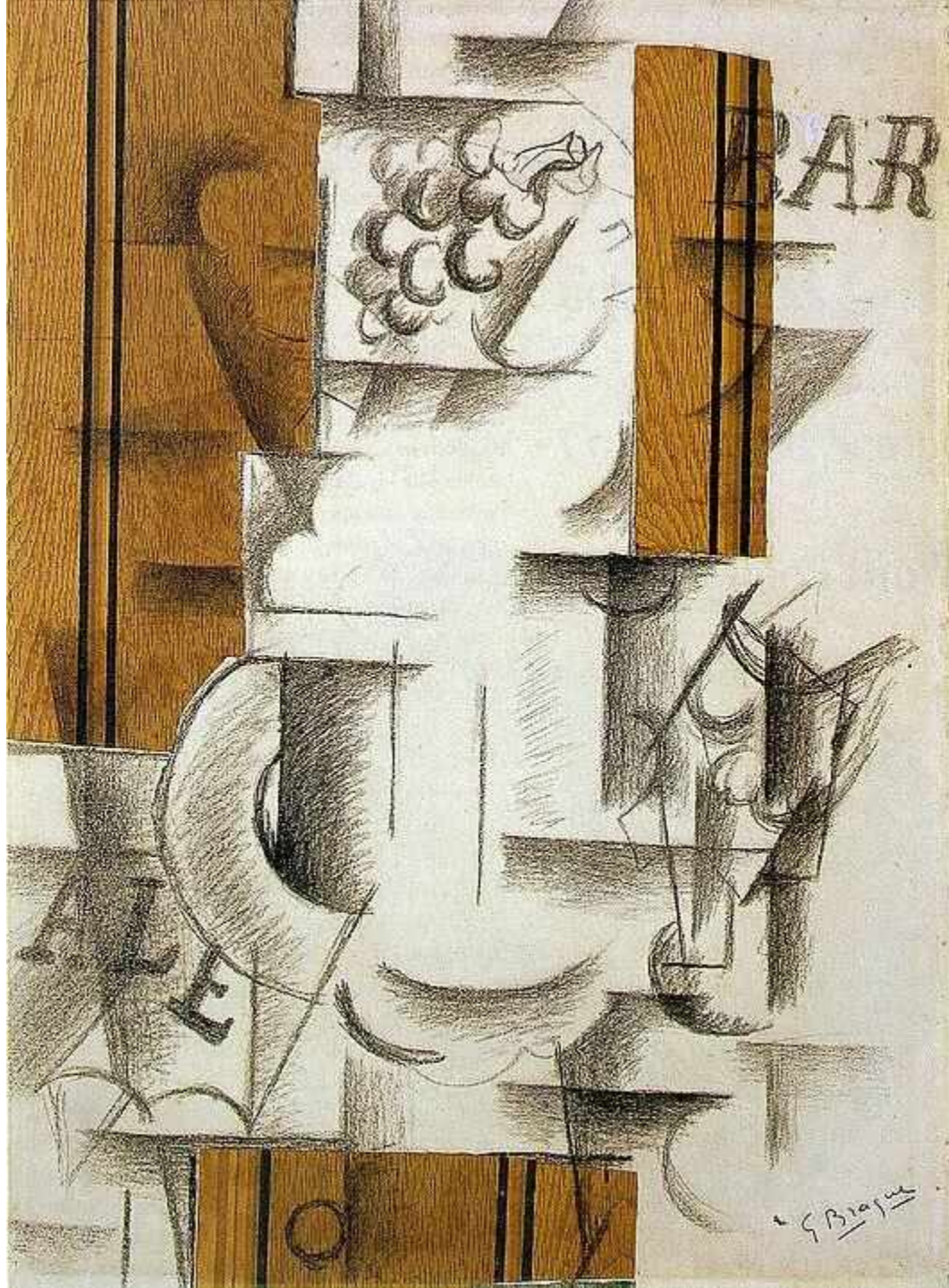

Συνθετικός Κυβισμός

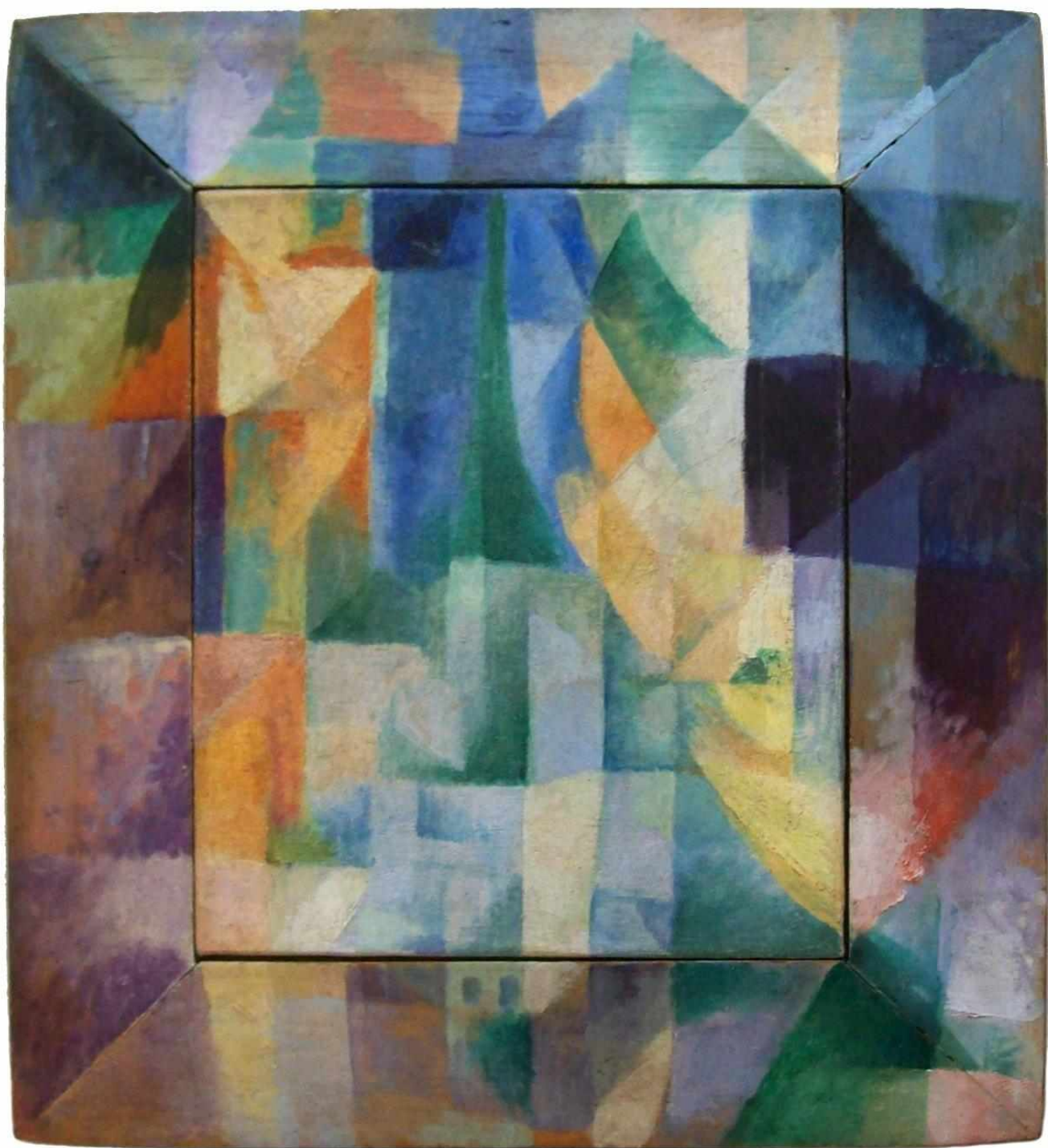

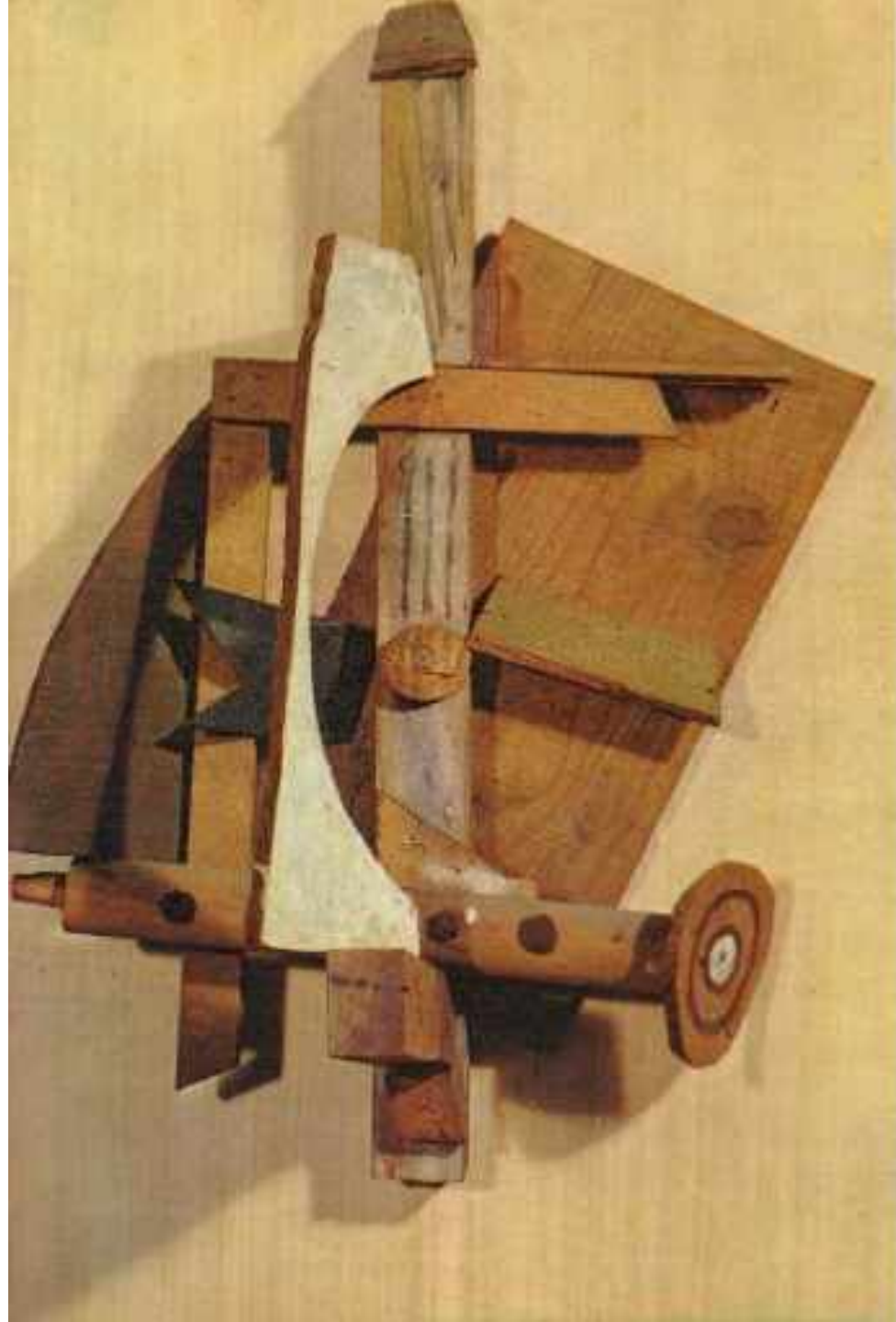

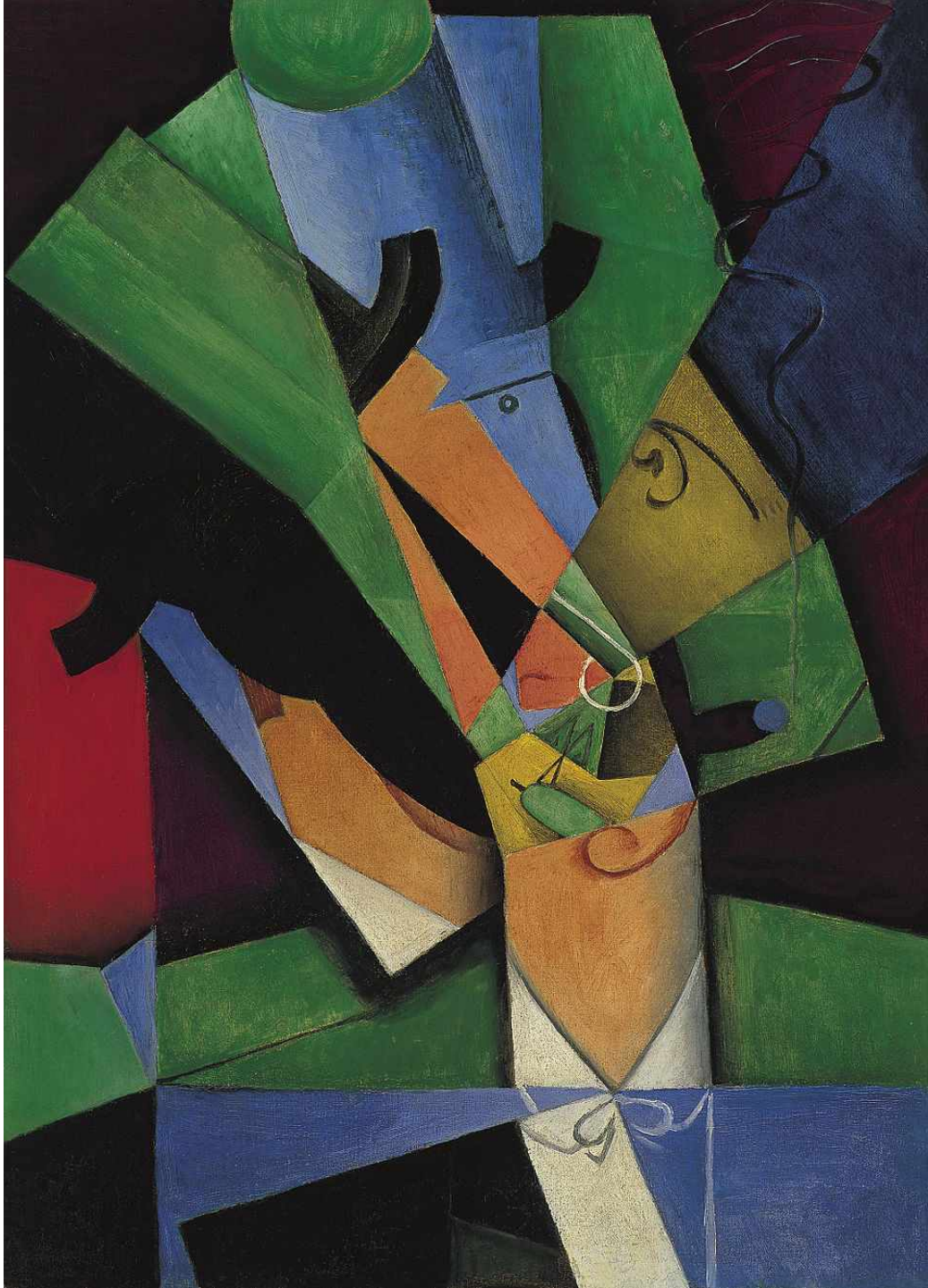

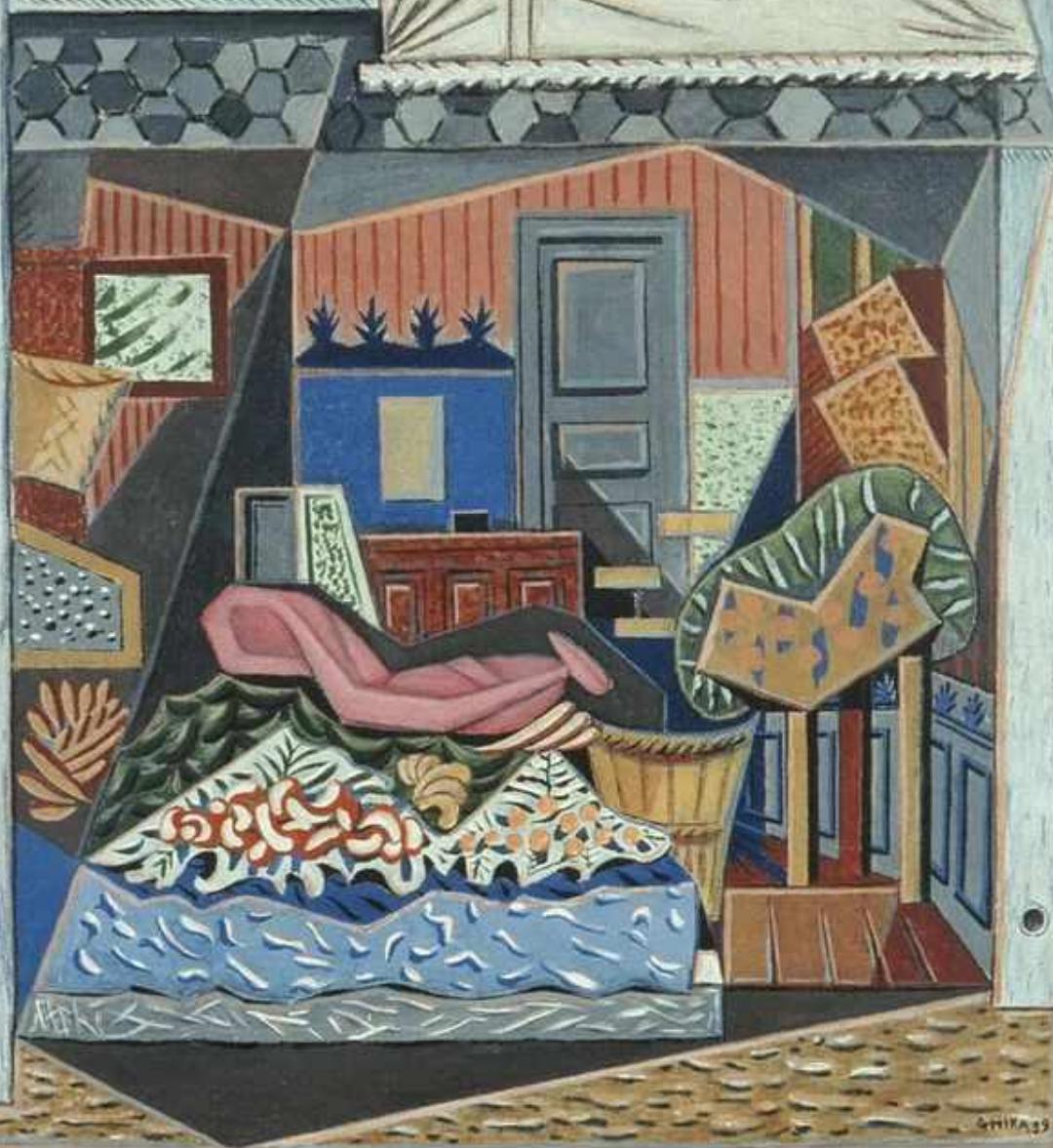

Α^{φοι} ΚΡΙΣ

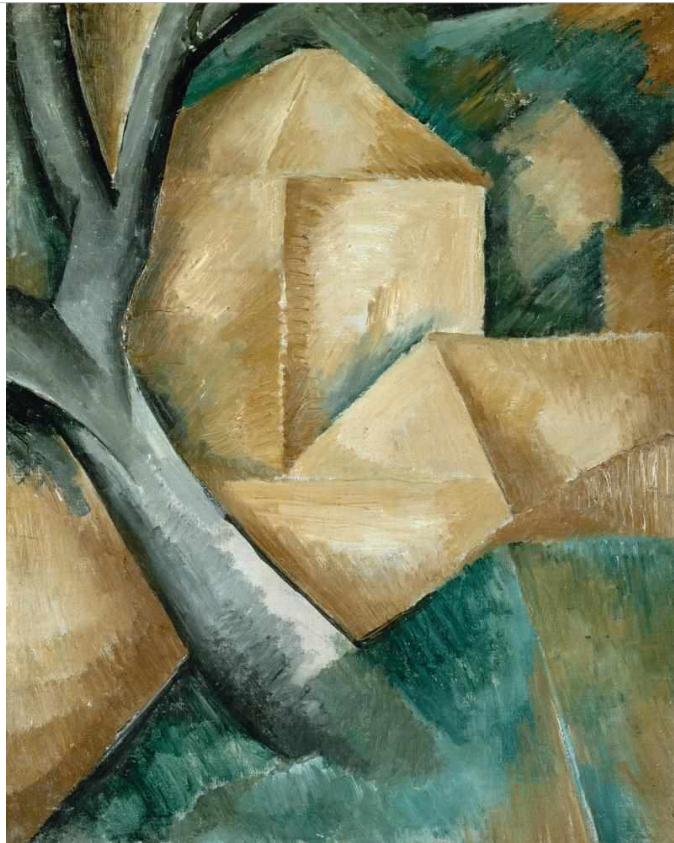
ΣΑΠΟΝΙΑΝ.

ἔξρ. 11, 5 ~ ~

Κυβισμός

- Ο Κυβισμός εμφανίστηκε στη Γαλλία το 1907, με κύριους εκπροσώπους τους Pablo Picasso (1881-1973) και Georges Braque (1882-1963).
- Ο όρος προέκυψε με αφορμή τα λεγόμενα του τεχνοκριτικού Louis Vauxcelles, ο οποίος χαρακτήρισε τον Braque έναν τολμηρό καλλιτέχνη ο οποίος περιφρονεί τη φόρμα "συρρικνώνοντας τα πάντα, τους τόπους, τις μορφές και τα σπίτια, σε γεωμετρικά σχήματα, σε κύβους". Χρησιμοποίησε τη λέξη cubique (κυβικός) [cube-κύβος, cubiste-κυβιστής] για να χαρακτηρίσει τους "γωνιώδεις όγκους" στα τοπία του Braque το 1908.
- Ο Πικάσο έλεγε: όταν δημιουργήσαμε τον Κυβισμό, δεν το κάναμε με πρόθεση, απλώς θέλαμε να εκφράσουμε αυτό που υπήρχε μέσα μας.

Georges Braque
Σπίτια στο Estaque (1908)

Συμμετέχοντας στο Φωβισμό για δύο χρόνια, ο Μπρακ περνά το 1908 στον κυβισμό.

Ο Ματίς χαρακτήρισε τον πίνακα του Μπρακ σύνθεση μικρών κύβων και ο κριτικός της τέχνης Λουί Βωξέλ έγραψε ότι η ζωγραφική του Μπρακ είχε περιοριστεί στην απεικόνιση κύβων .

Δεν μπορεί να παρακάμψει κανείς την σχέση του Κυβισμού με την γεωμετρία και τον ρόλο του νου κατά την δημιουργική διαδικασία.

Άλλωστε όπως έλεγε και ο Απολλιναίρ στο κείμενο του “Κυβιστές ζωγράφοι”, που θεωρήθηκε κατά κάποιο τρόπο μανιφέστο του Κυβισμού, “η γεωμετρία είναι πλαστική τέχνη, όπως η γραμματική είναι η τέχνη της γραφής”.

Paul Cezanne
Το βουνό Sainte Victoire

Σίγουρα η σκέψη και το έργο του Πωλ Σεζάν και η αφρικανική τέχνη - η σύγχρονη μανία των συλλεκτών της εποχής - αναγνωρίζονται ως οι κύριες επιρροές των κυβιστών

Την αρχέγονη δύναμη του ενστίκτου, τον υποκειμενισμό του προσωπικού βιώματος και την επίκληση στο υποσυνείδητο, όπως αυτά εκφράστηκαν από τον Φωβισμό και τον Εξπρεσιονισμό, διαδέχονται η σαφήνεια και η δύναμη της λογικής. Της λογικής που τόσο αγαπούσε ο Cezanne, αυτός ο 'ερημίτης', που ήθελε να κάνει την εμπρεσιονιστική ζωγραφική στέρεα και επίσημη, όπως η τέχνη των μουσείων. Ο Cezanne θεωρούσε πως έχοντας δύο μάτια δεν μπορεί παρά να βλέπουμε ένα αντικείμενο από δύο διαφορετικές οπτικές γωνίες ταυτόχρονα. Στην προσπάθειά του να βρει έναν κανόνα με καθολική εφαρμογή – βασιζόμενος λίγο πολύ σε αυτό που ονομάζουμε λειτουργία της στερεοσκοπικής όρασης – ο Cezanne αγνοεί την καθιερωμένη κεντρική προοπτική και απεικονίζει τα θέματά του σαν να τα βλέπουμε μετωπικά ή και από επάνω ταυτόχρονα. Η ρήξη του Cezanne με τους παραδοσιακούς κανόνες της προοπτικής και η προτροπή του "να πραγματευόμαστε" τις φόρμες ως εκφραστές του χώρου υπήρξαν καθοριστικής σημασίας για τη γέννηση του Κυβισμού.

Ο κυβισμός ως έννοια πηγάζει από ένα γράμμα του Σεζάν στον Εμίλ Μπερνάρ, του 1904, στο οποίο υπάρχει μια φράση που επαναλαμβάνεται συχνά για να δικαιολογήσει την θεωρία των κυβιστών : μεταχειριστείτε την φύση μέσα από τον κύλινδρο, την σφαίρα, τον κώνο, και βάλτε το σύνολο σε αναλογία έτσι ώστε η κάθε μεριά ενός αντικειμένου, πλάνου, να κατευθύνεται προς ένα κεντρικό σημείο.

Οι παράλληλες γραμμές στον ορίζοντα σχηματίζουν ένα μέρος της φύσης, οι κάθετες γραμμές στον ορίζοντα δείχνουν το βάθος. Ως εκ τούτου η φύση είναι για τους ανθρώπους πιο βαθιά απ' ότι επιφανειακή. Γι 'αυτόν το λόγο υπάρχει μεγάλη ανάγκη να εισάγουμε μέσα στο φως μας, το οποίο αντιπροσωπεύεται από κόκκινο και κίτρινο,

Pablo Picasso
Οι δεσποινίδες της Avignon (1907)

Για πολλούς μελετητές, το έργο - ιδρυτική διακήρυξη του κινήματος, που συνοψίζει τα χαρακτηριστικά της Σεζανικής περιόδου, δεν είναι άλλο από τις “Δεσποινίδες της Avignon”, του Picasso. Εδώ ο α-προοπτικός χώρος του Cezanne, τα σαν νέγρικες μάσκες πρόσωπα των κοριτσιών και τα απαλά ρόδινα χρώματα των κορμιών τους συνδυάζονται, για να επιτευχθεί ένα μεγάλο άλμα από την Ρόδινη περίοδο στα αχαρτογράφητα ακόμη εδάφη του Κυβισμού. Οι μορφές και ο χώρος γύρω από αυτές είναι συγκεχυμένα, δεν υπάρχει μία πηγή φωτός και τα επίπεδα αλληλοεπικαλύπτονται, ενώ μέσα στο ίδιο πρόσωπο, συναντάμε άλλα στοιχεία να αποδίδονται μετωπικά και άλλα προφίλ. Οι φόρμες διαλύονται σε μία πληθώρα από όψεις, και παύουν να περιγράφονται από μία συγκεκριμένη οπτική γωνία.

Ο Μπρακ βρήκε το έργο απειλητικό. Όταν είδε τον πίνακα ο Ματίς, σοκαρίστηκε και θεώρησε πως ήταν απλώς μια φάρσα.

Ο πίνακας εκτέθηκε επίσημα το 1916. Ο ζωγράφος θεωρούσε πάντα τον πίνακα ημιτελή.

Σεζανική εποχή

Οι Κυβιστές κατηγορούσαν του Εμπρεσιονιστές ότι είχαν μονάχα αμφιβληστροειδή και καθόλου μυαλό και ενδιαφέρθηκαν γι' αυτά που αποκαλούμε "καθαρά ζωγραφικά προβλήματα", αντιδρώντας στο συναισθηματικό και διακοσμητικό συμβολισμό άλλων μεταεμπρεσιονιστικών τάσεων. Δεν αρκούσε, λοιπόν, η καταγραφή των οπτικών δεδομένων, αλλά χρειαζόταν η οργάνωσή τους σε μία διανοητική σύνθεση, προϋπόθεση της οποίας είναι μία διαδικασία επιλογής η οποία θα ξεχώριζε τα πιο σημαντικά από αυτά. Ήθελαν να περιγράψουν τα πράγματα όπως αυτά είναι γνωστά στην ανθρώπινη αντίληψη και όχι όπως αυτά εμφανίζονται σε μία συγκεκριμένη στιγμή και ένα συγκεκριμένο τόπο.

Pablo Picasso
Γυναίκα με βεντάλια (1907)

Στην Σεζανική περίοδο του κυβισμού, η αναγωγή σε γεωμετρικά πρότυπα είναι δραστική. Παραλείπονται λεπτομέρειες των πραγμάτων. Το χρώμα ανεβοκατεβαίνει σε μια εντυπωσιακά ασκητική κλίμακα, ενώ το φως δεν προέρχεται από μια σαφή πηγή και αλλάζει κατεύθυνση από επιφάνεια σε επιφάνεια πάνω στο ίδιο το αντικείμενο.

Ο Πικάσο επηρεασμένος από την πρωτόγονη τέχνη της αφρικανικής μάσκας, έχει αρχίσει να δίνει προτεραιότητα στην γλυπτική απλότητα των επιπέδων.

Georges Braque
Μεγάλο γυμνό (1908)

Στην απόδοση του χώρου εξαφανίζεται η ενότητα της θέασης που έχει επιβάλλει η Αναγέννηση, προϋποθέτοντας ένα σταθερό σημείο για τον θεατή. Η άρνηση του σταθερού σημείου θέασης και του ενιαίου φωτισμού σημαίνει άρνηση της ψευδαίσθησης που είχε πετύχει η κεντρική προοπτική, με ταυτόχρονο τονισμό της κάθε φόρμας και απώλεια του συνεχούς εκτεινόμενου στο βάθος χώρου.

Pablo Picasso
Βασίλισσα Ισαβέλλα (1908)

Αναζητώντας καινούργιες σχέσεις ανάμεσα στην πραγματικότητα και στην αναπαράσταση της πάνω στο μουσαμά, οι κυβιστές ζωγράφοι αρνούνται να εξαπατήσουν το μάτι και αρνούνται να παρουσιάσουν τα πράγματα σαν πραγματικά. Αφού η ζωγραφική επιφάνεια είναι δισδιάστατη κάθε ψευδαισθητική παράσταση του βάθους είναι ψευδής. Ψευδής όμως και ελλειπής είναι και η παράσταση ενός αντικειμένου μόνο από την μία του όψη. Το αντικείμενο έχει ταυτόχρονα μπρος, πίσω, μέσα και έξω, γι 'αυτό το αντικείμενο στον κυβισμό παρουσιάζεται από τις περισσότερες χαρακτηριστικές οπτικές γωνίες του και αντιμετωπίζεται από διαφορετικές πλευρές συγχρόνως. Ο θεατής έχει την εντύπωση ότι το βλέπει την ίδια στιγμή από πολλές διαφορετικές όψεις.

Pablo Picasso
Τρεις γυναίκες (1908)

Αναλυτικός Κυβισμός

Στα έργα της περιόδου του Αναλυτικού Κυβισμού (1909-1912) καθιερώνεται μία μεθοδολογία που ακολουθείται από τους Picasso και Braque απαρέγκλιτα, με αποτέλεσμα να δυσκολευόμαστε να διακρίνουμε ποιος ζωγράφισε ποιο έργο... κάτι που στην δεδομένη χρονική συγκυρία δεν τους απασχολούσε. Απεναντίας δήλωναν περήφανοι πως, με τον 'αντικειμενικό' Κυβισμό, μπορούσαν να ζωγραφίσουν ο ένας τα έργα του άλλου. Πολλές όψεις του ίδιου αντικειμένου αναπαριστώνται ταυτόχρονα, η εκάστοτε φόρμα ανάγεται στο γεωμετρικό της πρότυπο και η χρωματική κλίμακα περιορίζεται στις ώχρες, τα καφέ και τα γκρι.

Η μία και σαφής πηγή φωτός απουσιάζει και το φως αλλάζει κατεύθυνση από επιφάνεια σε επιφάνεια, πάνω στο ίδιο πάντα αντικείμενο, με αποτέλεσμα να καταργείται η ενότητα της θέασης. Ο θεατής δεν βρίσκεται σε ένα σταθερό σημείο απέναντι απ' το έργο, υποτίθεται ότι κινείται και βλέπει το αντικείμενο από διαφορετικές πλευρές και αποστάσεις ταυτόχρονα, ενώ στην ουσία εγκαταλείπεται η κλειστότητα της ψευδαίσθησης. Τα όρια που θέτει το πλαίσιο του πίνακα αποδυναμώνονται, η σύνθεση γίνεται επεκτατική και συνεχίζεται έξω από το τελάρο, εισάγοντας δυναμικά τα στοιχεία του χρόνου και του χώρου στην καλλιτεχνική δημιουργία.

Pablo Picasso
Κορίτσι με μαντολίνο (1910)

Georges Braque
Violin and candlestick (1910)

Οι μορφές αναλύονται σε επίπεδα κατακερματίζοντας το αντικείμενο και τον χώρο που το περιβάλλει. Το χρώμα απλώνεται με μικρές πινελιές και περάσματα, περιορισμένο σε ώχρες και γκρι, ενώ δεν διαφοροποιείται το ένα αντικείμενο από το άλλο. Αυτό δημιουργεί μία σύγχυση στην εικόνα, γιατί τα αντικείμενα δεν διαβάζονται από τον θεατή, ο οποίος δεν μπορεί να ξεχωρίσει τα επίπεδα που ανήκουν σε ένα αντικείμενο. Το πρόβλημα λύθηκε με την προσθήκη ειδικών συμβόλων χαρακτηριστικών του κάθε αντικειμένου. Στο έργο αυτό, το σχήμα του βιολιού και η βάση του κεριού, εξηγούν στο θεατή ότι αυτές οι φόρμες ανήκουν σ' εκείνα τα αντικείμενα.

Pablo Picasso
Πορταίτο του Vollard (1910)

Robert Delaunay
Πύργος του Eiffel (1910)

Georges Braque
Άνδρας με κιθάρα (1911)

Georges Braque
Glass on a table (1910)

Συνθετικός Κυβισμός

Γύρω στο 1912, αφού αυτή η αναλυτική μέθοδος του Κυβισμού είχε κάνει τα πάντα σε μία παράσταση συγκεχυμένα και αβέβαια, άρχισε μία αντίστροφη πορεία προς την ανασύνθεση των πραγμάτων.

"Ο Συνθετικός Κυβισμός (1912-1914), ξεκίνησε ως μία μάλλον υποσυνείδητη αντίδραση των πρωτεργατών του Αναλυτικού Κυβισμού, που αποσυνθέτοντας προοδευτικά την ορατή πραγματικότητα την είχαν κάνει τελείως δυσανάγνωστη". Στην αρχή ζωγράφιζαν ρεαλιστικά μερικά αναγνωρίσιμα θραύσματα αντικειμένων, τις χορδές ενός μουσικού οργάνου, ένα καρφί κ.α. Ακολούθησε η πιστή μίμηση λέξεων από εφημερίδες, ποικίλων υλικών και πραγματικών μικροαντικειμένων, ώσπου αποφάσισαν να ενσωματώσουν αυτούσιο ένα αντικείμενο μέσα στον πίνακα, η μέρος αυτού με την τεχνική του κολάζ.

Juan Gris
Hommage a Pablo Picasso (1912)

Ο πίνακας είναι το πρώτο έργο που εξέθεσε στο Σαλόνι των Ανεξάρτητων το 1912. Βρίσκεται στο Ινστιτούτο Τέχνης Σικάγου

Από το 1910 και άλλοι καλλιτέχνες άρχισαν να ενδιαφέρονται ζωηρά για τον κυβισμό. Από αυτούς δύο ζωγράφοι, ο Χουάν Γκρι και ο Φερνάν Λεζέ. Ο Χουάν Γκρι κινείται στο πλαίσιο του αναλυτικού κυβισμού, ισπανικής καταγωγής κι αυτός όπως ο Πικάσο, ζωγράφισε μια εκπληκτική σειρά νεκρών φύσεων. Θεωρείται ότι τελειοποίησε τον κυβισμό που είχαν αρχίσει να αναπτύσσουν ο Μπρακ και ο Πικάσο. Έζησε και εργάστηκε στην Γαλλία το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του.

Pablo Picasso

Still life with chair caning (1912) 27×35 εκ.

Η τεχνική του κολάζ (collage), θα εισαγάγει την χρήση στοιχείων αυτών καθ' αυτών της πραγματικότητας. Η χρήση των επικολλημένων χαρτιών χρησιμοποιήθηκε πρώτα από τον Πικάσο. Το επικολλημένο στοιχείο μπορεί να παριστάνει ένα αντικείμενο ή να λειτουργεί διακοσμητικά στην σύνθεση.

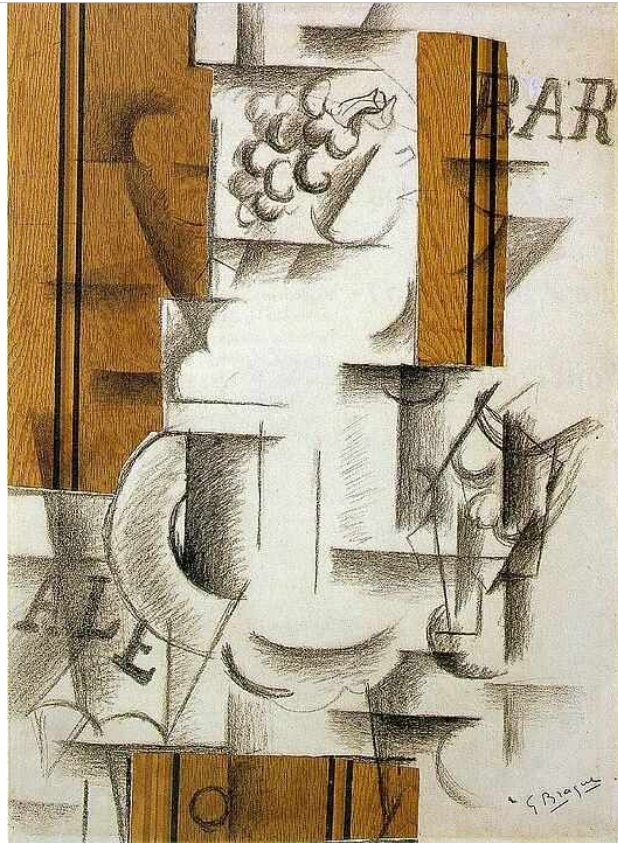
Το κολάζ, η ενσωμάτωση δηλαδή ξένων προς την ζωγραφική υλικών πάνω στον πίνακα επρόκειτο να είναι ένα καταλυτικό γεγονός για την εξέλιξη της μοντέρνας τέχνης.

Εδώ βλέπουμε ένα έργο του Πικάσο, με λάδι και χαρτί ταπετσαρίας, που παριστάνει ψάθα καρέκλας κολλημένη σε καμβά. Το σχήμα είναι ωοειδές. Η ενσωμάτωση υλικών όπως χαρτί ταπετσαρίας, ύφασμα, εφημερίδες, τραπουλόχαρτα, μετέτρεψε την αναπαράσταση του αντικειμένου, σε παράσταση του αντικειμένου. Τα κολλημένα πάνω στο έργο κομμάτια από την ψάθα μιας καρέκλας, δηλώνουν την ίδια την καρέκλα που ξαναδημιουργείται από το κομμάτι, από το απόσπασμά της, ολόκληρη στο μυαλό του θεατή.

Pablo Picasso
Γυναίκα με κιθάρα (1912)

Από το 1912 η σχέση με την εξωτερική πραγματικότητα άρχισε να χαλαρώνει και ο κυβισμός κινείται προς πιο αφηρημένες εκφράσεις. Το θέμα του πίνακα δεν αναλυόταν πια στα συστατικά του στοιχεία αλλά γινόταν απλή πρόφαση, για να συνθέσει ο καλλιτέχνης ένα σύνολο γραμμών και χρωμάτων συνεχώς και πιο ξένων προς την εξωτερική πραγματικότητα. Με το κολάζ, ο πίνακας αποκτά αμεσότητα ενώ το αντικείμενο που η καθιερωμένη αισθητική δεν του έδινε σημασία, ενσωματώνεται στα άλλα συμβατικά ζωγραφικά μέσα.

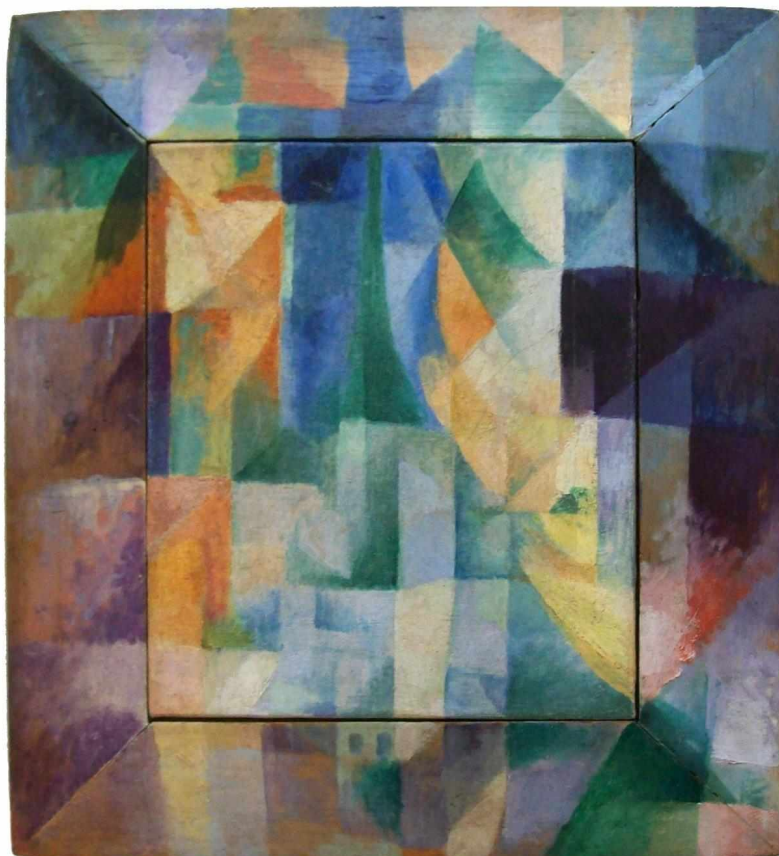

Georges Braque
Φρουτιέρα και ποτήρι (1912)

Pablo Picasso
Still life with violin and fruits (1912)

Η τεχνική του collage δίνει στο έργο μία αμεσότητα, ενώ το αυτούσιο πραγματικό αντικείμενο αποκτά αισθητικές αξίες. Δημιουργείται ένα παιχνίδι ανάμεσα στο πραγματικό και το ψευδαισθητικό, ενώ η παράσταση παύει να λειτουργεί μόνο πίσω από την επιφάνεια του πίνακα - όπως ίσχυε και πάλι από την εποχή της Αναγέννησης και μετά - αλλά λειτουργεί πάνω και μπροστά από αυτή. Η παράσταση είναι πλέον ανάγλυφη.

Robert Delaunay
Les Fenetres Simultanee (1912)

Ο Ρομπέρ Ντελονέ μαζί με την γυναίκα του Σόνια Ντελονέ , δημιουργούν τον ορφικό κυβισμό που στην πραγματικότητα δεν έχει σχέση με τον κυβισμό. Στα ορφικά έργα τα χρώματα διαχωρίζονται από τα σχήματα και δημιουργούν χρωματιστούς κύκλους οι οποίοι δίνουν ρυθμό στον πίνακα.

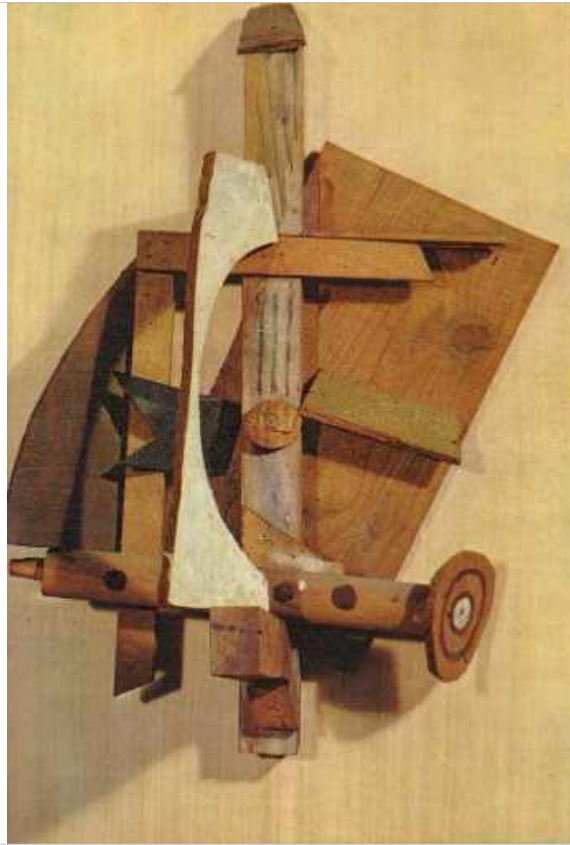

Pablo Picasso
Κιθάρα (1912)

Η κυριότερη επιρροή στη γλυπτική στον 20ο αιώνα ασκήθηκε από το έργο του Πικάσο.

Εκείνος την απελευθέρωσε από τις παραδοσιακές τεχνικές και τα παραδοσιακά θέματα. Χρησιμοποιώντας ένα συνονθύλευμα υλικών, όπως μέταλλο, ξύλο, σύρμα, σπάγκο ή κάποια έτοιμα αντικείμενα δημιούργησε τις Συναρμογές ή αλλιώς *Assemblage*.

Οι συναρμογές ή ασαμπλάζ, όπου για πρώτη φορά ένα αντικείμενο θεωρείται γλυπτό που δεν είναι ούτε πλασμένο, ούτε λαξευμένο, ούτε χυτευμένο αλλά συναρμολογημένο από ξένα προς την τελική μορφή του υλικά, προέρχονται από την τεχνική του κολάζ. Αυτό έμελλε να επηρεάσει όλη την τέχνη του 20ου αιώνα μέχρι το σήμερα.

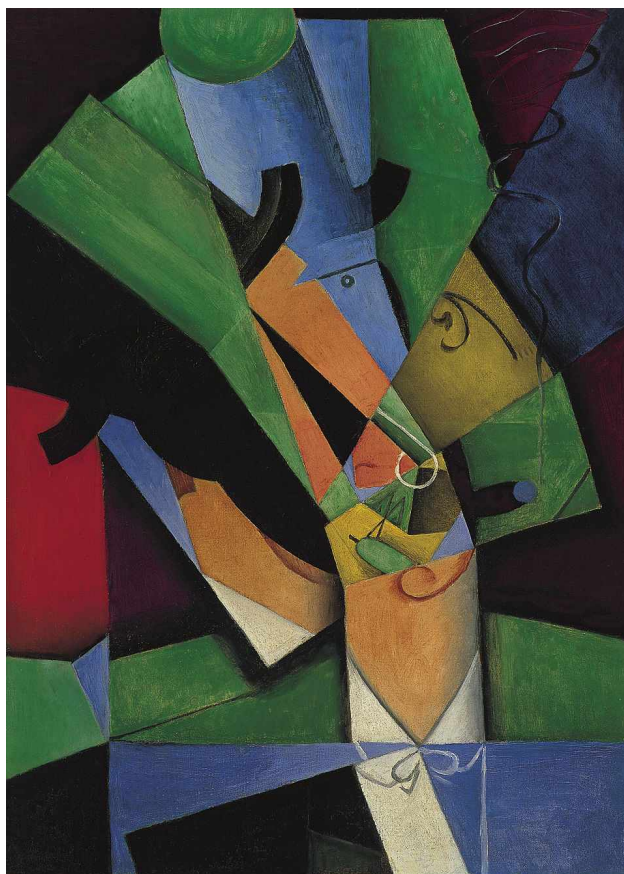
Pablo Picasso
Μαντολίνο (1914)

Georges Braque
Άρια του Μπαχ (1913)

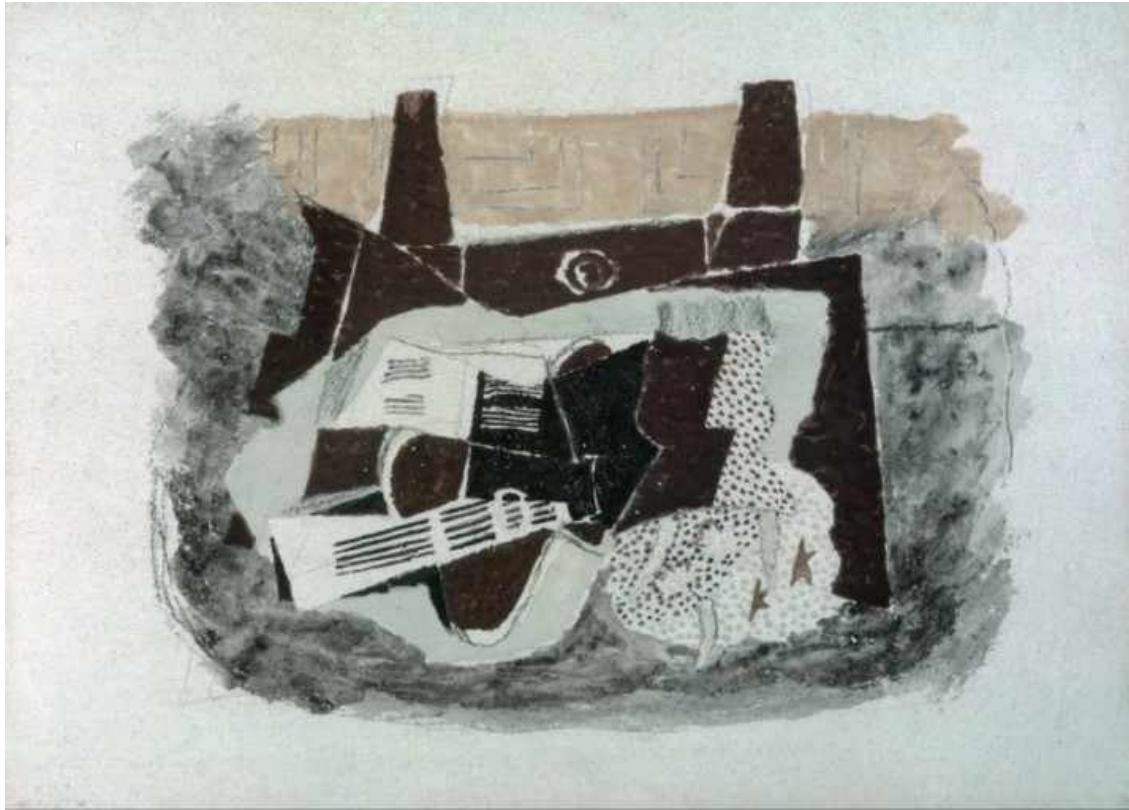
Ο κυβισμός έπεισε ότι η δημιουργική παρόρμηση μπορεί να μορφοποιηθεί με οποιοδήποτε υλικό.

Έτσι νομιμοποιήθηκαν ανορθόδοξα υλικά όπως το μέταλλο, το σύρμα, το γυαλί και άλλα, που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην ανάπτυξη άλλων τάσεων.

Juan Gris

Ο καπνιστής (1913) Μουσείο Thyssen- Bornemisza, Μαδρίτη.

Georges Braque
Η πράσινη κανάτα (1914)

Μετά το ξέσπασμα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, οι πρωταγωνιστές του κυβισμού διασκορπίστηκαν, αλλά το κίνημα είχε ήδη ενταχθεί στη νεώτερη καλλιτεχνική ιστορία και άνοιξε δρόμους σε πολλά μεταγενέστερα καλλιτεχνικά ρεύματα. Το 1917 χάρη στον Ζωρζ Μπρακ, τον Χουάν Γκρις και την οικονομική βοήθεια ενός εμπόρου έργων τέχνης, του Λεόνε Ρόζενμπεργκ, ο κυβισμός ανθίζει ξανά μέχρι την δεκαετία του 1920. Στα μέσα αυτής της δεκαετίας, με τον ερχομό της αφηρημένης τέχνης και του σουρεαλισμού, ο κυβισμός αρχίζει να φθίνει.

Παρ' όλα αυτά, παράλληλα με τα νεότερα έργα τέχνης τους, ο Πικάσο, ο Μπρακ και άλλοι, κατά περιόδους γυρνούν πίσω στο κυβισμό.

Juan Gris

The bottle of Anis del Mono (1914) Μουσείο Πέινα Σοφία, Μαδρίτη.

Pablo Picasso
Αρλεκίνος (1915)

Juan Gris

Still life before an open window (1915) 116×89 εκ, Μουσείο Τέχνης της Φιλαδέλφειας.

Σε αντίθεση με τον Πικάσο και τον Μπρακ, των οποίων τα κυβιστικά έργα ήταν πιο μονόχρωμα, ο Γκρις ζωγράφιζε με έντονα αρμονικά χρώματα, σε τολμηρούς συνδυασμούς, όπως ο φίλος του Ματίς.

Pablo Picasso
Φρουτιέρα (1917)

Fernand Leger
Χαρτοπαίκτες (1917)

Ο Φερνάν Λεζέ στην αρχή ακολούθησε την τεχνοτροπία του Σεζάν και του κυβισμού και συνδέθηκε με τον Απολλιναίρ, τον Μπρακ, και τον Πικάσο. Το 1913 ανέπτυξε μια ιδιότυπη κυβιστική τεχνοτροπία, ενσωματώνοντας τυποποιημένες μορφές αντικειμένων οι οποίες υποδήλωναν μηχανική κίνηση.

Μετά την θητεία του στον πόλεμο, όπου αποστρατεύτηκε το 1917, λόγω προσβολής από χημικά αέρια, έγινε μέλος της ομάδας του αρχιτέκτονα Λε Κορμπυζιέ. Τότε, σε μια έξαρση των στοιχείων της κυβιστικής του άποψης, συνδύασε συνθετικά ανθρώπινες μορφές και μηχανήματα, ως στοιχεία που αλληλεπιδρούν στον ίδιο πίνακα, σε τέτοιο σημείο ώστε και οι ίδιες οι ανθρώπινες μορφές να μετατρέπονται στους πίνακες του σε ένα είδος ρομπότ.

Georges Braque
Ο μουσικός (1918)

Pablo Picasso
Ο φοιτητής (1919)

Georges Braque
Guitar and Sheet Music (1919)

Juan Gris

Still life with guitar, book and newspaper (1919) Kunstmuseum, Βασιλεία.

Georges Braque
Ο μπουφές (1920)

Pablo Picasso

Παράθυρο ανοιχτό στο δρόμο (1920)

Μετά το 1919, το τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, ο Πικάσο δίνει έργα που επιστρέφουν στον Νεοκλασικισμό, μαζί με άλλους καλλιτέχνες εκείνης της εποχής.

Juan Gris

Το παράθυρο του ζωγράφου (1925) Μουσείο Τέχνης Βαλτιμόρης, Μέριλαντ.

Το 1924 σχεδίασε σκηνικά μπαλέτου και κοστούμια για τον Σεργκέι Ντιαγκίλεφ και το τότε διάσημο σχήμα Ballets Russes.

Πέθανε το 1925, 40 ετών από νεφρική ανεπάρκεια.

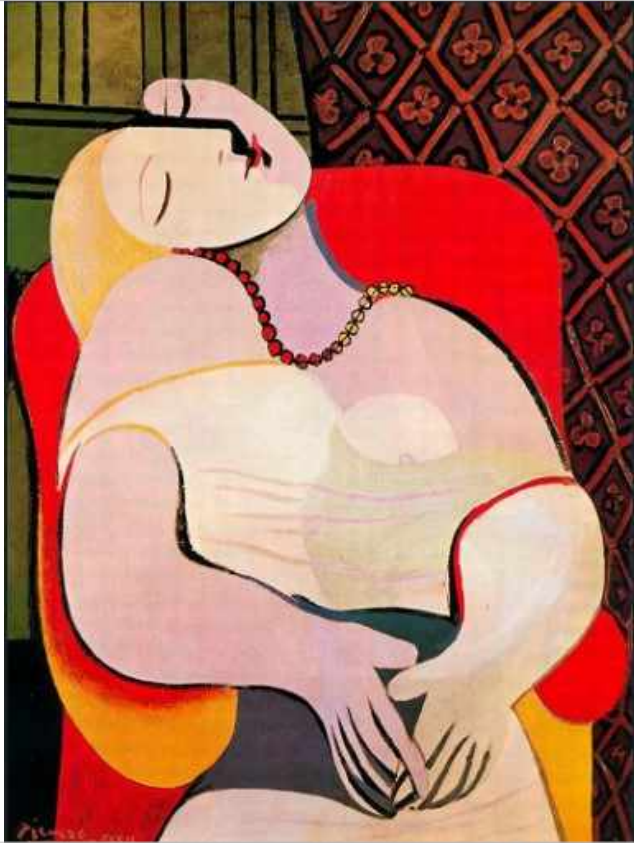
Pablo Picasso
Κιθάρα (1920)

Georges Braque
Το γκρι τραπέζι (1930)

Το 1914, η κήρυξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου ήρθε να επισφραγίσει αφενός την καθιέρωση των βασικών αρχών του Κυβισμού και αφετέρου την εφεξής ανεξάρτητη σταδιοδρομία των πρωτεργατών του. Ο δρόμος όμως που άνοιξαν ο Picasso και ο Braque θα διευρυνθεί από τον Juan Gris και θα οδηγήσει σε νέες αναζητήσεις μέσα από το έργο του Fernand Leger, του Robert Delaunay, αλλά και των Ρώσων Κυβοφουτουριστών.

Αν και ο Κυβισμός δεν αποκήρυξε ποτέ την ζωγραφική και έμεινε προσκολλημένος στη σχετικά παραδοσιακή θεματολογία, όπως επισημαίνει ο Tony Godfrey, "έχει συμβάλει στη γέννηση της Εννοιολογικής Τέχνης για τέσσερις κυρίως λόγους: α) Χρησιμοποιεί εικόνες και αντικείμενα της καθημερινότητας, κάτι που προδιαγράφει την χρήση του readymade, β) συνδέεται με την επιστημολογία, την έρευνα της αναπαράστασης και του πώς γνωρίζουμε ό,τι γνωρίζουμε, γ) ανατρέπει ή διασπά την προσοχή του θεατή και δ) συγχωνεύει τη ζωή του δρόμου με την απομόνωση του εργαστηρίου".

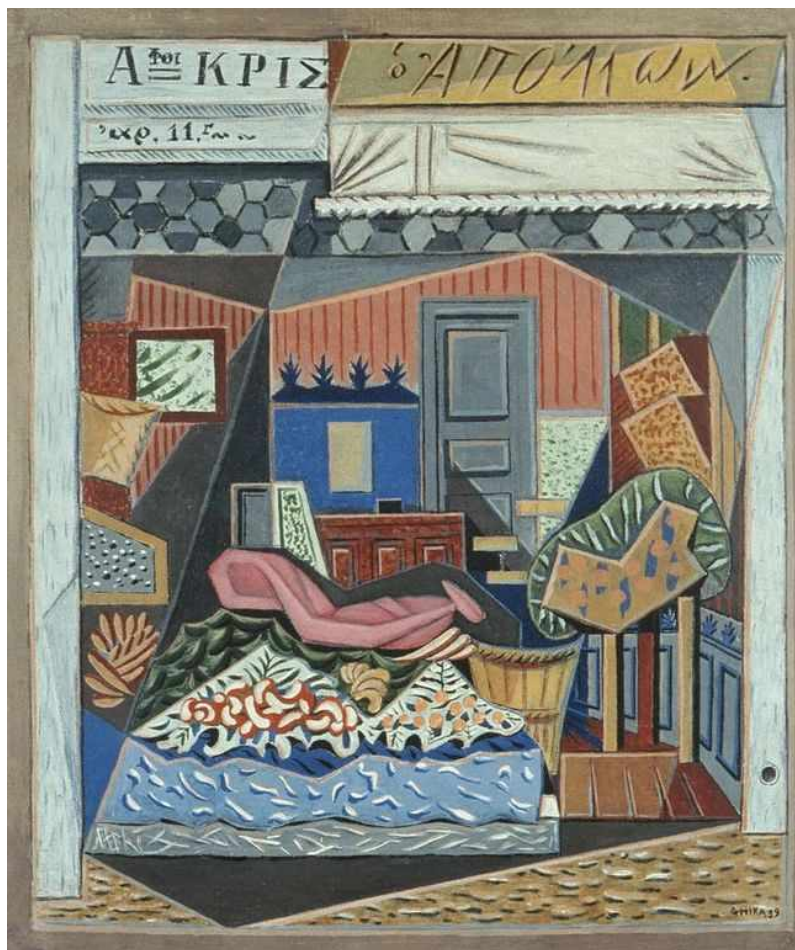

Pablo Picasso
Το όνειρο (1932)

Το 1925 ο σουρεαλιστής συγγραφέας και ποιητής Αντρέ Μπρετόν ανακηρύσσει τον Πικάσο ως “δικός μας” σε άρθρο του με τίτλο “Σουρεαλισμός”.

Pablo Picasso
Κορίτσια στον καθρέφτη (1932)

Νίκος Χατζηκυριάκος Γκίκας
 Οπωροπωλείον "ο Απόλλων"

Ο κυριότερος εκπρόσωπος του κυβισμού στην Ελλάδα, θεωρείται ο Νίκος Χατζηκυριάκος Γκίκας.